

visse Tilfælde at gaa lidt ned i dette høje Tal 9. Jeg nævner dette Punkt, fordi jeg allerede nu vil sige, at hvis man ad Aare, ikke nu naturligvis, men ad Aare, vil gaa videre ad denne Vej, tror jeg, at det vil være rigtigt, og hvis jeg til den Tid er Rigsdagsmand, vil jeg støtte en saadan Bestræbelse.

I §§ 19, 23 og 24 er der i Folketinget fortaget Ændringer, som jeg ligeledes finder særdeles forstandige. Efter Regeringsforslaget var Appel i en Række Tilfælde betinget af Tilladelse fra Justitsministeriet. Denne Bestemmelse er strøget i Folketinget, saaledes at man kan appellere ogsaa uden Ministeriets Tilladelse. At vi nu ved Retsplejeloven faar den dømmende og den administrative Myndighed skilt ad, er efter min Mening en af de største Fordele ved Reformen, og naar man nu er naaet dertil, skal man efter min Mening, saa vidt som det paa nogen Maade lader sig gøre, undgaa Administrationens Indblanding i den dømmende Myndighed, og jeg tror derfor, at det er fuldkommen rigtigt at lade et saadant Spørgsmaal som det, om man kan appellere en afsagt Dom eller Kendelse eller ikke, være et, som Parterne selv maa afgøre under Ansvar og under lagttagelse af de Lovregler, som gælder, men det er ikke rigtigt at gøre det afhængigt af administrativ Tilladelse.

I § 21 findes en Bestemmelse, hvorefter det Beløb, indtil hvilket Skyldneren under Udlægsforretninger kan undtage Ting, som hører til hans vigtigste Livsfor nødenheder, forhøjes til 100 Kr. for ugifte og 300 Kr. for Familieforsørgere. Det finder jeg fuldkommen rigtigt ogsaa under Hensyn til Pengenes synkende Værdi. Det er naturligvis et Humanitetshensyn, der her er Spørgsmaal om, men efter min Mening et ganske berettiget Humanitetshensyn. Jeg er imidlertid tilbøjelig til at tro, at det havde været rigtigt at gaa det Skridt videre, som fra mine Venners Side i Folketinget har været ønsket, nemlig at Undtagelsesretten op til 100—300 Kr. kommer til at gælde ikke blot, hvor Skyldneren staar overfor en privat Kreditor, men ogsaa hvor han staar overfor det offentlige. Hvor der er Tale om Skatter, forekommer det mig, at den Humanitet, som det offentlige forlanger, at den private Kreditor skal vise, maa det offentlige ogsaa selv kunne vise, og i Almindelighed vil det offentlige vel ogsaa være i Stand til at bære Tabet bedre end den enkelte private Kreditor. Paa den anden Side er det maaske ikke aldeles uden Betænkelighed, naar man i

Folketinget har udvidet Undtagelsesretten til at gælde ogsaa Ting, som tidligere udtrykkelig er givne i Pant. Det er vel nok en noget betænkelig Ting, at Debitor fra Udlæg kan undtage Ting, som han selv i Forvejen har anvist Kreditor som Genstand for Sikkerhed. Det er naturligvis i Øjeblikket en Humanitet imod Debitor, det føles som en Humanitet, at han kan undtage ogsaa de pantsatte Genstande, men man maa ikke overse, at den Fordel, Debitor her vinder, kommer igen paa anden Maade, thi naturligvis naar Debitor kun kan give Pant i Løsøre med det Forbehold, at han altid ogsaa af de pantsatte Genstande kan undtage i Almindelighed op til 300 Kr., saa vil være ham saa meget vanskeligere at faa Kredit, og jeg skulde tro, at overhovedet Instituttet Underpant i Løsøre, naar denne Bestemmelse vedtages, bliver endnu mindre praktisk, end det allerede er. Naa, man kan jo sige, at det lægger man ikke saa megen Vægt paa, og jeg selv har ikke saa meget tilovers for Instituttet Underpant i Løsøre, at jeg skulde rejse nogen afgørende Indvending. Jeg skal altsaa acceptere Bestemmelsen, som den er, at Undtagelsesretten ogsaa kommer til at gælde, selv om de Ting, der ønskes undtaget, er pantsatte, men jeg ønsker blot at gøre opmærksom paa, at det, man gør her i Favn af Skyldneren, kommer igen paa et andet Punkt, efter Omstændighederne til Ulempe for ham.

I § 25 findes en Bestemmelse om en øget Adgang til Beskikkelse af Forsvarer. Det er ogsaa en Bestemmelse, der er indsat i Folketinget, og den finder, ligesom adskillige andre, jeg har nævnt, mit fulde Bifald. Det vil være almindelig anerkendt, at de Garantier, der under den nuværende straffeprocessuelle Ordning bydes den tiltalte, ikke er meget fyldestgørende, men en af de bedste af dem, man har, er dog vel den, at Forundersøgelsen ligger i Hænderne paa en Dommer, som har en bestemt Pligt til at varetage lige saa vel Forsvarets som Anklagens Interesser og vel ogsaa i Almindelighed føler denne Pligt stærkt. Et andet er, at det ofte vil ligge over et Menneskes Evner at holde Balancen mellem disse to Vægtstaaale, og at det derfor vil være rigtigt at komme bort fra den Ordning. Men der er ingen Tvivl om, at naar man kommer bort fra den Ordning, vi har, mister den tiltalte en Garanti derved, at Paatalemyndigheden ikke ligger i Hænderne paa en Dommer, der ligeligt skal varetage Anklagens og Forsvarets Interesser, men kommer i Hæn-